

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **D. C., R. K., S. G. i in.**

skazanych z art. 158 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2025 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Apelacyjnego Rzeszowie

z dnia 20 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 136/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt II K 42/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W dniu 23 maja 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych D. C., R. K., S. G., C. W., M. N. oraz H. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 maja 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 136/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K 42/18.

W pierwszej z nich, wywiedzionej przez adw. A. M. (obrońcę skazanych D. C., R. K., oraz S. G.), podniesione zostały zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. i 440 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. Jednocześnie autor kasacji zamieścił w jej treści postulat wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku.

Druga kasacja, wniesiona przez adw. G. F. (obrońcę skazanego D. C.), oparta została na zarzutach obrazy przepisów art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k.

W trzeciej zaś kasacji, sporządzonej przez adw. J. Ł. (obrońcę skazanych C. W., M. N. oraz H. K.), sformułowane zostały zarzuty z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a także art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k., art. 366 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

W dniu 1 sierpnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo od obrońcy D. C., adw. G. F., który wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wprawdzie norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami (zob. postanowienie SN z dnia 6 marca 2025 r., III KK 619/24 wraz z przywołanym tam orzecnictwem). Powyższe rozwiązanie stanowi bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.). W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest przy tym pogląd, zgodnie z którym zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest

wystąpienie oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim będzie wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2023 r., I KK 101/23 i przywołane tam judykaty).

Wstępna analiza wszystkich kasacji i pism procesowych składanych po ich wywiedzeniu nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Podniesione przez obrońców skazanych argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego Rzeszowie. Wprawdzie skarżący wskazują na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej jednak awizowane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Również pozostałe zarzuty – dotyczące naruszenia standardów rzetelnej kontroli odwoławczej oraz oddalenia wniosków dowodowych – nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności.

Z tych też względów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]